

עמ"ת 39524/05/15 - אברהם מאיר נגד יחידת תביעות להב 433

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

עמ"ת 39524-05-15 מאיר נ' יחידת תביעות להב 433

בפני כבוד השופט ציון קאפח

העורר: אברהם מאיר על-ידי ב"כ עו"ד פלדמן

נגד

המשיבה:

יחידת תביעות להב 433

על-ידי עוה"ד הילה עקרבי ודניאלה שדה

החלטה

ערר על החלטת בית משפט קמא לפיה במסגרת תנאי שחרור אשר הושתו על העורר, נאסר עליו לפרסם שמות, מספרי טלפון ופקסים של בעלי תפקידים בחברות, זאת במסגרת "קו המאבק" אותו הוא הקים.

רקע

נגד העורר הוגש כתב אישום החובק אישומים רבים שעניינם קשירת קשר לביצוע עוון (ריבוי עבירות), עבירה לפי סעיף 499(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, ושידול להטרדה באמצעות מתקן בזק (ריבוי עבירות) עבירה לפי סעיף 30 לחוק התקשורת (בזק ושידורים), התשמ"ב-1982 בצירוף סעיף 30 לחוק העונשין.

כתב האישום עוסק בשני עיתונים מתחרים וצהובים זה לזה "יתד נאמן" ו"הפלס" המופצים חинם לציבור הליטאי החרדי. בעיתונים אלה מתפרסמות מודעות בתשלום המהוות חלק מהכנסות העיתונים.

העורר סבר כי חברות מסחריות פרטיות, נמנעות מלפרסם עצמן בעיתון "הפלס", ככל הנראה בהשפעת העיתון המתחרה.

בהנחיית העורר, כך כתב האישום, החלה מסכת הטרדות ואיומים כנגד עובדי החברות, באמצעות שיחות טלפון רבות ומסרונים, למכשירי הטלפון הפרטיים של עובדי החברות, זאת במהלך כל שעות היממה וכן התקשרויות למשרדים, פקסים והודעות דואר אלקטרוני, הכל לשם הנעת החברות לפרסם עצמן בעיתון "הפלס".

על מנת להגביר ולהרחיב את מסכת ההטרדות הקים העורר מרכזייה טלפונית המכונה "קו המאבק" ו/או "מוקד המאבק". הגישה למספר הטלפון של "קו המאבק" הינה באמצעות הקשת קוד. המתקשר ל"קו המאבק" שומע הקלטה של העורר כשהוא קורא למאזיניו - כ-3,700 במספר - להטריד ללא הרף את החברות באמצעים המפורטים לעיל. עוד משמיע העורר במענה הקולי הנחיות אשר לזהות עובדי החברות ומספרי הטלפון של ממלאי התפקידים השונים.

במסגרת זו מונה כתב האישום 14 אישומים המתארים כיצד הוטרדו המתלוננים השונים, בדרכים רבות ומגוונות.

בד בבד, הוגשה בקשה למעצר העורר עד תום ההליכים המשפטיים.

העורר שוחרר בתנאים - כבר בהליך מעצר הימים - ובהם איסור פרסום שמות של בעלי תפקידים בחברות השונות לרבות מספרי הטלפון שלהם, זאת במסגרת "קו המאבק".

בית משפט קמא, כב' השופטת תבור, הורה על הותרת תנאי השחרור על כנם עד תום ההליכים, ובכלל זה **"התנאי הכולל איסור פרסום שמות ומספרי טלפון ומספרי פקס של בעלי תפקידים בחברות במסגרת "קו המאבק" ובמסגרת פעילות אחרת של המשיב במסגרת המחאה שאותה הוא מוביל"**.

מכאן הערר אשר לפני.

ב"כ העורר, עו"ד פלדמן, עמד על זכות המחאה וחופש הביטוי שהינם מזכויות היסוד המרכזיות של האדם בישראל.

במסגרת הודעת הערר צרף עו"ד פלדמן פסיקה רלוונטית.

עוד הטעים כי כבר היו דברים בישראל שעה שבמסגרת מאבקים שונים, נתבקשו אזרחים להתקשר למספרי טלפון של נציגי ציבור על מנת להביע מחאה.

לשיטת המשיבה, אין מדובר במסע מחאה לגיטימי אלא במסע הטרדה והפחדה לשמם אשר נועד להלך אימים על ממלאי תפקיד בחברות השונות, כדי שיתרצו ויפרסמו מודעות בעיתון ה"הפלט".

בתחילת הדיון, ביקשתי מספר הבהרות. למדתי לדעת כי המחאה, כפי שהיא מוגדרת על ידי ב"כ המשיבה, הסתיימה ביום 21 לאפריל 2015, והיא נמשכה פרק זמן של שנה לערך.

ב"כ העורר הודיע כי אם בית המשפט יקבל את הערר יחול מכאן ואילך שינוי בדפוס הפעולה של "קו המאבק". לא עוד פרסום של מספרי טלפון פרטיים אלא מספרי הטלפון של החברות בלבד. לא עוד הטרדות, אימים וגידופים אלא מחאה ותו לא.

עו"ד פלדמן ציין כי המוחים זקוקים לקו המאבק לפי שעל פי השתייכותם הם אינם משתמשים באינטרנט והם מקבלים את המידע מ"קו המאבק", מידע המצוי ממילא במרחב הציבורי.

הנה כי כן, יש להגדיר תחילה מהי מחאה לגיטימית ומהי הטרדה.

את השימוש בטלפון יש לבחון על פי התוכן והצורה. שניהם יחד יוצרים את השלם. כל מקרה ייבחן לגופו. התכלית

העומדת ביסוד איסור ההטרדה הינה מניעת השימוש לרעה במדיה על כל צורותיה, לרבות מכשירי בזק. זכותו של הזולת הינה שלא ירדו לחייו "במבצרו" האישי. ראה לעניין זה רע"פ 10462/03 הלינור הראר נ' מדינת ישראל, פ"ד ס' חלק שני עמ' 70.

לפי שאין זה המקום להרחיב בנקודה זו, ראוי להביא מקצת מדברי כב' השופט רובינשטיין בפסק דין הראר כדלקמן:

"בעיניי אפוא סימביוזה בין התוכן לצורה מאפיינת את הנושא שבפנינו, והיא לידי הכרח אך גם עניין ראוי, בבחינת כלים שלובים. בוודאי יבדוק בית המשפט כל מקרה לגופו, הן במדד כמות ההטרדות והן במדד תוכן - האם זה או זה או שניהם יחדיו "מפחידים", "יוצרים חרדה", "פוגעים", "מטרידים", כלשון סעיף 30. ואולי יתן לבו גם את דברי התנא הלל (שבת, ל"א, א') "דעלך סני לחברך לא תעביד" זוהי כל התורה כולה ואידך פירושה הוא זיל גמור".

מן הכלל אל הפרט.

עיינתי במקצת הודעות המתלוננים. מצטיירת תמונה קשה של מאות ואלפי שיחות טלפון לחלק מהמתלוננים שהינם ממלאי תפקידים בחברות השונות. השיחות - בכל שעות היממה - כוללות, איומים, הטרדות וגידופים. חלק מן השיחות הופנה לבני משפחה של המתלוננים. בשיחות נתבקשו המתלוננים לפרסם מודעות בעיתון "הפלס" ולהטיל חרם מודעות על מתחרהו "יתד נאמן". חלק מהמתלוננים נאלצו לחסום ולנתק את הטלפונים ובכך נפגעה פעילותם השוטפת. בין המוטרדים נמנה גם פעיל במפלגת יהדות התורה.

הנה כי כן, אין בין זכות המחאה לבין מה שנעשה בפועל ולא כלום.

שנה לערך נמשך מסע ההטרדות וההפחדה עד אשר נעצר העורר. בתקופה זו לא עלה בידו לשכנע את הגורמים המסחריים השונים כי "יאותרו לפרסם מודעות בעיתונו. מדוע הוא מבקש במסגרת הערר לחדש את מסע "המחאה", אלא אם כן בכוונתו לכפות עליהם הר כגיגית עד אשר יאמרו "רוצים אנו".

בנסיבות הללו, אני דוחה הערר.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"א סיוון תשע"ה, 29 מאי 2015, בהעדר הצדדים.

חתימה

עמוד 3